

WILD WEST 2021

Kold, våd, mør og træet – Wild West gennem lyng og krat.

AF Peter og Jonas Wihan, (far og søn) Slagelse Politi Idrætsforening

Danmarks sværeste orienteringsløb – Ja ja! Det kan man jo nemt prøve at sælge billetter på, men er det nu også så svært?? Man kan jo starte med at se løbsbeskrivelsen fra det første løb i 1946.

“Da Banen gaar over øde og vildsomt terrain, afvekslende Gran- og Fyrreplantager, Hede, Moser og Klitter, hvor der kan være flere kilometer til nærmeste beboelse, maa Løbsledelsen i højere Grad end hidtil lade Ansvar et paahvile de enkelte deltagere i Tilfælde af eventuelle Ulykker. Hvis en løber udebliver, vil et Eftersøgningsarbejde naturligvis blive iværksat, men Efter-

Far og søn (Peter og Jonas Wihan) er klar til start

Starten er gået

Endelig i mål og lidt velfortjent energi til kroppen

søgnigen vil efter Banens Karakter blive vanskelig og langvarig, hvorfor det forventes, at kun robuste og dygtige Orienterere tilmelder sig".

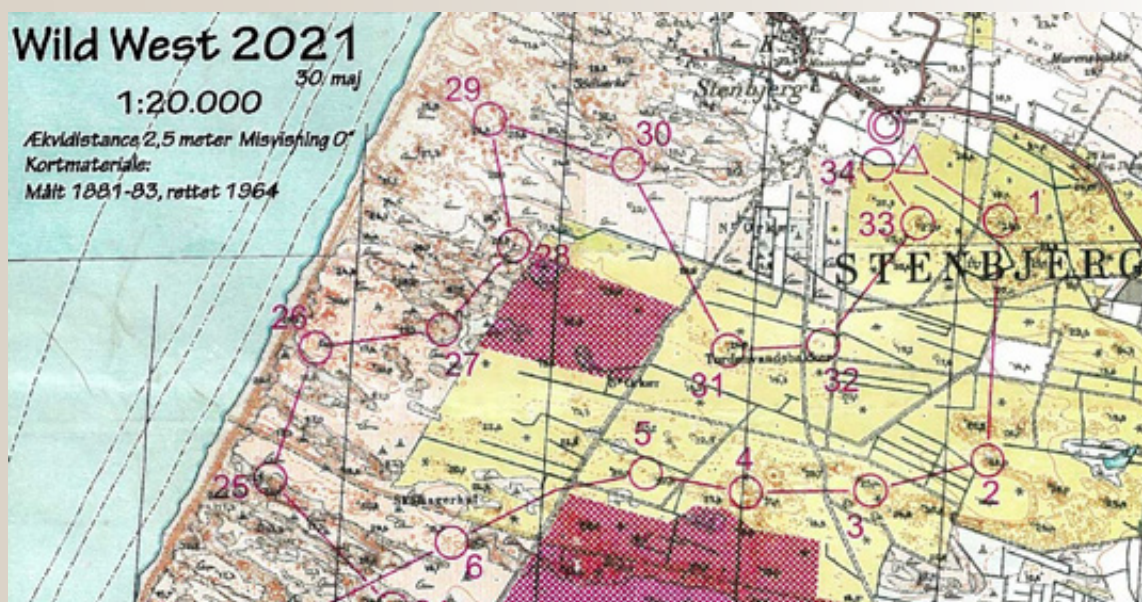
Alene den beskrivelse giver jo lidt blod på tanden, men nu til dags er det jo ikke ualmindeligt for nogle at løbe maratons flere gange ugentligt eller dyrke anden ekstrem sport, så hvad kan så skræmme? Distancen i sig selv på 27 km fugleflugt i sandklitter kan få de fleste o-løbere til at kaste håndklædet i ringen, men hvorfor stoppe der. Man kunne jo også slukke lyset og starte midt om natten og samtidig udlevere et forældet kort i et størrelsesforhold 1:20.000, som efterlader løberen med meget få brugbare detaljer. Krydderierne til et spændende, hårdt og meget svært løb er hermed givet.

Skribenten stiftede første gang bekendtskab med løbet i 2015, hvor det foregik i Blåbjerg plantage. Derfra har det hele tiden været planen at komme igen. Diverse rygproblemer har dog holdt mig væk, men fascinationen over løbet har hængt ved. Wild West har nok været nævnt en del gange i familien, for i foråret fik min ældste søn på netop fyldt 15 år også mod på lø-

bet. Mor var dog noget tilbageholdende og fair nok, for faktisk var det slet ikke tilladt for børn under 19 år at deltage indtil for ganske få år siden.

Vi legede dog videre med tanken og deltog i Fynsk Vinterlang, DM-ultralang og Trolstens fodspor i de kolde måneder af 2021. 3 løb med en vis distance og mulighed for at teste grænserne af. Herudover faldt de almindelige o-løb også som perler på en snor, og vi fik løbet 2 til 3 o-løb om ugen og også et par enkelte ture uden poster. Alt i alt var vi egentligt ret klar, hvis vi bare kunne holde skader væk og mor ville give lov. Begge ting fik vi afklaret i sidste uge op til løbet, og tilmeldingen faldt så sent som overhovedet muligt. Vi var klar!

Med alt pakket og klart kørte vi derfor til Nationalpark Thy lørdag den 29. maj 2021. Vi havde mere eller mindre forgæves forsøgt at sove på forskud, men det var ikke let. Nervøsiteten var dog heldigvis mere udtalt end trætheden, da vi trillede afsted kl. 22.00 fra Langeskov på Fyn. 3 timers kørsel senere kl. 01.00 parkerede vi foran Stenbjerg hotel i en øde afkrog af Thy. Vi fik afleveret vores "madpakke" og brugte derefter 30 minut-

Udsnit af kortet

ter på at spænde udstyret godt fast, fylde drikkedunk, mentalforberede og et par tisseture mens nerverne blev dulmet. 110 løbere tog kl. 01.30 opstilling i mørket foran hotellet, og heldigvis var vejret ganske mildt.

Da navnene blev råbt op, var det med en vis ærefrygt, for der var ikke længere tvivl om, at Jonas var klart den yngste deltager nogensinde i løbet, så der var nu også pres på farmand for at få ham hjem i ét stykke. Vores plan var dog ret klar, og jeg kunne trække på en smule erfaring fra 2015. Vi skulle ud over stepperne og holde på andre erfarne løbere så længe som overhovedet muligt i mørket. Jonas skulle løbe forrest og ikke tænke alt for meget over, hvor far befandt sig, mens far skulle sørge for ikke at miste kontakten til Jonas, når denne fløj gennem krat, klitter og grøfter.

Det lyder jo rimeligt nemt, men det er det nu overhovedet ikke, for det er en svær balancegang, hvor held bestemt også er en vigtig faktor. Rammer man posten, eller bliver man ledt væk uden selv at opdage det. Med et lyshav og et overdrevent opskruet tempo blev vi alle skudt afsted kl. 01.47, og vi lå hurtigt ca. som nr. 25. Det var nu ikke så betydende, for det vigtigste var at finde vej og få en smule hjælp i mørket på de første poster, så vi kunne få en god start.

Planen lykkedes da også til fulde, og faktisk følte jeg, at jeg var bedre med på kortet i starten af løbet, end det havde været tilfældet i 2015. Jonas kløede også på og fulgte nådesløst efter forskellige grupper af løbere, som vi på skift ramlede ind i undervejs. Det kørte faktisk rigtigt godt igennem den tætte granskov, og et par svære poster blev klaret med minimum af tab. Mellem post 3 og 4 røg Jonas' lampe dog af, og vi var for en stund rigtig pressede for at få udstyret på plads igen uden samtidig at miste alle kontakter omkring os. Det blev lidt af en kamp at få kontakt igen, men vi gav os ikke.

Efter 7 poster var vi endelig ude i det åbne klitlandskab, hvor man havde et bedre overblik over de andre løberes gøren og laden, så vi kunne genetablere noget kontakt. Det gør det ikke nødvendigvis lettere, men alligevel så kan man ofte fornemme om en stribe løbere i landskabet har fundet den post man leder

Hele kortet

efter, når deres løb eller lamper ensrettes. Vores tempo havde været langt over det planlagte, men vi blev enige om, at vi ville holde fast så længe det var mørkt, og så måtte vi tage det mere roligt, når det blev lyst, og vi var alene i vildnæsset. Flere svære poster blev klaret, men ikke uden tabt tid. Stille og roligt var vi havnet i en gruppe på 8 stykker, som vi klart følte, ikke var helt fortabte i orienteringens kunst, og det skulle vi lukrere på, selvom de løb stærkt.

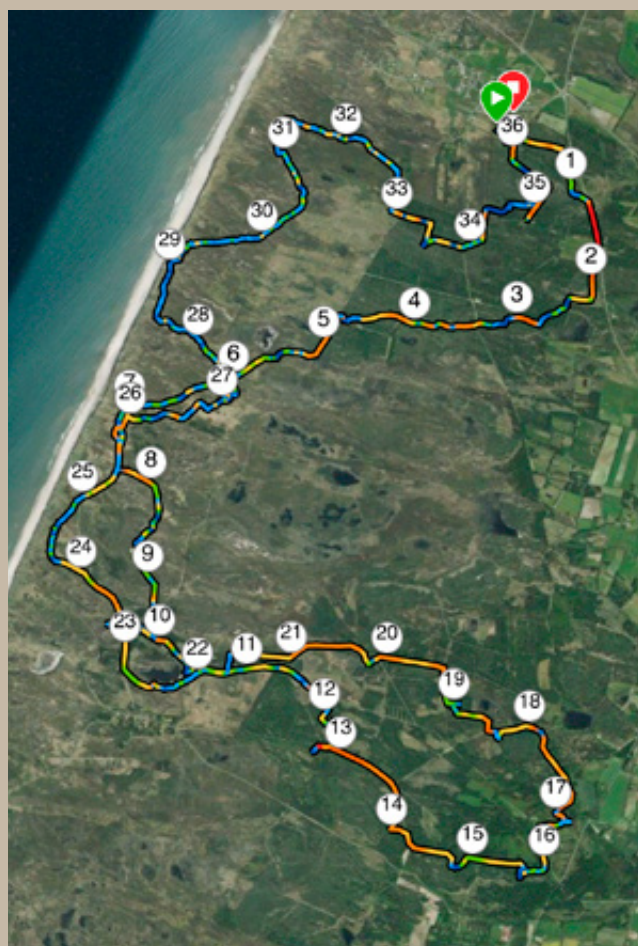
Vi hjalp dem og de hjalp os, mens den første times løb blev til 2 timer, og vi fornemmede, at vi nærmede os pauseområdet ved post 16. Både Jonas og jeg begyndte samtidig at lide lidt efter et alt for højt tempo, og vi kunne godt mærke, at det ikke kunne blive ved. En meget svær post 14 og 15 fandt vi dog lidt før andre, og vi skyndte os til pauseområdet og fik lidt ro, så vi om ikke andet kunne starte op med nogle af de andre.

Efter 5 til 8 minutters pause var vi klar igen og løb med en flok på ca. 8 direkte ind mod post 17, her stødte yderligere 3 til, så helt alene var vi bestemt ikke. Vi beholdte lampen på, selvom det var tæt på, at vi kunne undvære den. Fra 17 mod 18 delte vandene sig igen, og vi tog en kurs udenom på sti, mens halvdelen tog en vej mere lige på. Vores vej var hurtigst, men Jonas fik pludselig ondt i skulderen, og tempoet var heller ikke til at følge med dem, vi havde sat efter. Jeg løb og fik masseret Jonas lidt på skulderen, og vi aftalte, at vi fortsatte i eget tempo og vil ville så forsøge at se, hvad de andre lavede et godt stykke længere fremme. Tempoet var helt nede, men på en eller anden vis, kom de andre aldrig længere væk end, at vi pludselig var foran dem igen ved post 23, hvor vi alle endte højt oppe på en forkert sandklit. Jonas' unge øjne kunne dog som de eneste skimte posten på en anden høj, og vi stavrede afsted. De andre var nok lidt mistroiske, for det tog noget tid før de fulgte efter os.

Vi var nu for alvor på vej hjem, men 10 km mere var der nok stadig i vente og kramper lurede, når man knoklede hen over en sandklit. 24'eren drillede os alle, men det var også et 2 km stræk på kryds af klitter uden ordentligt opfang. Vi følte dog ikke rigtigt, at der var nogen andre efter os, så vi fortsatte roligt afsted. 5 km længere fremme var det faktisk os, der begyndte at indhente en træt flok eliteløbere, der var stoppet op for at undgå skader. Herligt!

Snart var det tid til at forlade klitområdet og igen skulle vi ind og rode rundt i den tætte granskov. Det gik faktisk rigtigt godt på de første 2 poster, og vi var nu 5, der fortsatte sammen mod de 2 sidste poster. Vi valgte en kompaskurs, og det var ikke godt. Området, vi skulle igennem, var hærget af stormfald og træerne lå som mikadobrikker, noget man bestemt ikke kunne se på et kort på 1 til 20000. Vi blev bremset kraftigt af flere bunker træer, og snart efter var vi kun 4, da en mand forsvandt i roderiet. Ved næste vej var vi alle ret sikre på, at vi i hvert fald ikke havde holdt kursen, men ikke helt enige om hvilken vej vi så skulle. Jonas var mest til at følge med de andre, men jeg fik overtalt ham til, at vi gik mod øst for at ramme en redningsvej. Den fandt vi også og brugte "kun" 15 minutter på strækket. Bagefter kunne vi erfare, at de andre brugte 45 minutter, da de havde rodet rundt i meget lang tid. Uden at glæde sig over andres fejl, så var det dejligt, at vi havde taget den rigtige beslutning.

Sidste post var ikke svær, men benene ville bestemt ikke mere. Jonas undgik kramper, mens jeg måtte kæmpe først med én

Peter og Jonas's tur på Strava

i læggen og derefter én i inderlåret. Snart kunne vi dog tage hinanden i hånden og løbe ind i målet efter 36,2 km løb. Tiden blev 5 timer og 29 minutter og vi var meget tilfredse.

Ikke alene havde vi klaret turen, hvilket vi ikke nødvendigvis var sikre på fra start, men vi lå også i den bedste 1/4 af flokken med en 26. og 27. plads. Da status skulle gøres op, var ca. 10 % af løberne udgået eller havde ikke nået i mål inden for de 10 timer, hvilket satte vores præstation i smuk relief. Mens vi fik suppe og prøvede at komme lidt til hægterne, fik vi også snakket lidt med arrangørerne, der også kunne berette, at de havde overvejet, om de skulle gribe ind, da de så en tilmelding fra en 15-årig. Men reglen om de 19 år var som bekendt sløjfet, og de var imponeret over en så stærk præstation fra Jonas.

Tak for en vild oplevelse med masser af udfordringer, hvor masser af grænser blev prøvet af.

Vi kommer igen om 2 år.!

